

[Undervisningsministeren.]

fund, og netop i et demokratisk samfund er der plads til de forskellige opfattelser; der er andre samfund, hvor der ikke er plads til det. Her har vi, uanset hvilket parti vi tilhører, mulighed for at fremkomme med vores synspunkter. Vi bliver respekteret. Det er det, vi i hvert fald bør blive, og det er det, jeg mener der ligger i demokratiet: man skal have lov til at komme frem med sine egne synspunkter, man skal lytte til andres synspunkter, man skal respektere, at der er andre synspunkter fremme. Derfor kan der overhovedet ikke være tale om at bruge et ord eller et begreb som klapjagt på anderledes tænkende, og jeg skal lade hr. Freddy Madsens historiske redegørelse op igennem tiderne stå for hans egen regning. Vi har jo nok hver især vort eget syn på, hvordan det er forløbet i historien, det har vi også lov til at have i et demokratisk samfund. Men derfra og så til at sammenligne det, der skete i firserne med det, der er ved at ske i dag, er der et skridt, som ikke har noget med sandheden at gøre. Når hr. Freddy Madsen mener, at marxisterne har vores bevågenhed, fordi det er dem, der vil fremme den demokratiske proces, ja, så har jeg egentlig lidt svært ved at forstå logikken i det. For det første er jeg altså ikke imod marxisterne, og for det andet mener jeg, at vi andre også gerne vil fremme den demokratiske proces. Jeg har ikke forstået, at marxisterne skulle have eneret på demokrati. Det må vi hjælpes ad med at skabe.

Ja, så vil jeg blot sige til hr. Ib Nørlund, at jeg takker da for den venligt udstrakte hånd, der kom fra kommunistisk side, hvor man ville give mig anledning til at tage afstand fra det, der er blevet sagt fra direktørens side. Jeg beklager, at jeg ikke kan tage imod den venligt udstrakte hånd, fordi jeg naturligvis, som jeg indledte med at sige, ikke har noget at undskyldte i denne sag. Tværtimod står jeg fast på mine standpunkter og vil fortsætte med at gøre det.

Hr. Ib Nørlund siger — eller måske var det en anden — at når jeg ikke har det samme ordvalg i indlægget som i de første kommentarer, skyldes det, at der var kommet så mange protester, at jeg har været nødsaget til at stå på et andet standpunkt. Nu kender man jo ikke de mange breve, jeg har fået i denne sag, og derfor kan andre

ikke udtale sig i sagen. Jeg skal blot til en forklaring på alt dette oplyse, at jeg aldeles ikke er blevet afskrækket, tværtimod er jeg igennem alle de mange breve, jeg har fået, blevet bestyrket i, at det er rigtigt, at vi diskuterer dette emne, og jeg kan forsikre om, at mange er enige i dette synspunkt og er glade for, som man skriver, at der er gået hul på bylden.

Må jeg så blot sige tak til de ellers mange sobre indlæg, der er kommet i denne debat; det er på en sober måde, vi skal fortsætte.

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Nogle få bemærkninger til hr. Maigaard og andre ordførere, som bl. a. sagde, at regeringen drev heksejagt eller klapjagt — hr. Maigaard talte om kætterbål og om at true folk på brødet.

Jeg vil gerne bestemt afvise, at der er tale om noget sådant, og føje til, at hr. Maigaard og andre også forlangte konkrete eksempler. Hvis man kom med konkrete eksempler, ville man jo netop åbne for en heksejagt, så ville man netop drage konkrete sager frem, hvor de pågældendes brød kunne komme i fare. Det er ikke noget af det, vi ønsker. Vi ønsker problemerne løst og belyst. Vi ønsker, at skoleledere og skolemyndigheder — hvis det er skolen, det drejer sig om — skal varetage deres hverv i retning af at have en skole, der ikke er ensidig. Men det, vi har villet pege på, som jeg har peget på i mit indlæg, og som hr. Maigaard protesterede imod, det er tendensen, og tendensen kom jo tydeligt frem bl. a. i det citat fra Unge Pædagoger, som jeg nævnte, ikke for at forfølge nogen på brødet — og derfor har det ikke nogen betydning, når det bliver sagt, men det, der bliver skrevet, er ikke skrevet af en, der er ansat i folkeskolen — men for at vise tendensen i det.

De bemærkninger, som hr. Maigaard sagde om, at man skal være sig selv bekendt, og han rådede lærerne til, at de skulle være sig selv bekendt, er jeg enig med ham i, det er en rigtig tankegang. Derfor kan man godt være loyal imod skolen, mod forældrene og mod det samfund, som man tilhører.

Så spurgte jeg jo hr. Maigaard, om han ville vedkende sig det, som var citeret fra Unge Pædagoger, og han svarede klart og tydeligt, at han tog bestemt afstand fra det